

AJUDANT A VIURE

Bon Nadal i amb els peus a terra

Als 50 anys de la convocatòria del Concili Vaticà II, sento la necessitat de demanar al Senyor que ens ajudi a viure un Nadal en sintonia amb els accents fonamentals del nostre Pla Diocesà de Pastoral, assenyalats en el Missatge programàtic «*La necessitat de qualitat espiritual*», perquè estem davant l'exigència que prové de l'espiritualitat cristiana que és l'espiritualitat de l'encarnació.

Avui, per a molts, les qüestions religioses queden separades de les preocupacions immediates de la vida i lluny de les qüestions socials que ens afecten a tots. En aquesta situació cultural, la Bona Notícia del Nadal ens deixa amb una certa sensació de perplexitat i d'impotència, però la professió de fe no es fa volant en un món ideal, sinó en el cor de l'experiència de cada dia i amb els peus a terra: Jesús segueix passant i llegint les nostres inquietuds més profundes

per a treure a la llum, allò que es cou en el cor humà. Podem estar desviant-nos de la fe de l'Església si els nostres fets no fan veure cap tipus de presència evangèlicament significativa.

Per això, i malgrat el moment tan difícil que estem travessant, penso que segueix essent molt necessari, extremadament necessari, proclamar i celebrar com fa l'Església la nit de Nadal el «gran goig que ho serà per a tot el poble: avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador que és Crist, el Senyor» (Lc 2,10-11); «s'ha manifestat la gràcia salvadora de Déu als homes» (Tit 2,11); «el poble que caminava a les fosques ha vist una gran llum» (Is 9,1). I, tot i que molts «s'alegraran» sense saber perquè, us animo a viure i ajudar a viure aquests dies en ambient «festiu» i tornant a proclamar explícitament, amb paraules i obres, que «Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna» (Jn 3,16).

És clar que la vinguda de Jesús i la fascinació per la seva persona ens situa en un univers nou que ens hauria de dur a viure amb una certa «anormalitat», a imitació dels primers seguidors. Potser els cristians ens hem «mundanitzat» massa, i allò del «fet diferencial» ha quedat reduït en certs indrets només als assumptes culturals. El Papa Benet XVI ha arribat a parlar de la necessària «desmundanització».

Sabem bé que Jesús ha inaugurat un nou tipus de relacions humanes proclamant una llei, dirigida a tots els deixebles presents i futurs, que és un capgirament de les coses: cadascun és servidor de tots. Per a Ell és una llei que identifica la seva comunitat. Per ser, per romandre autènticament cristians haurem de verificar avui, ahir i demà, aquesta voluntat i capacitat de servei i do de si mateix fins a l'extrem (Mc 10,35-45).

Com deia Teresa de Calcuta: «El fruit de la fe és l'amor, el fruit de l'amor és el servei, el fruit del servei és la pau». Pensem-ho ara que ens intercanviem tants bons desitjos de Pau i Felicitat.

MOLT BON NADAL A TOTHOM.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Remodelació d'alguns serveis i funcions de la Cúria Diocesana

El dia 18 d'octubre es va fer públic el document en el que s'explica la remodelació d'alguns serveis i funcions de la Cúria diocesana. Es tracta d'un document d'onze pàgines amb tres parts. En aquest escrit s'explica els objectius i tasques de cada servei.

La Cúria Diocesana és «l'estructura de la qual se serveix el Bisbe per a expressar la pròpia caritat pastoral en els seus diversos aspectes» (*Pastores Gregis* 45). I atenent a l'expressió referida en el c. 469, «regimine universa diòcesis», la Cúria diocesana comprèn un molt ample tipus d'activitats: *la direcció de l'acció pastoral, l'administració de la diòcesi i l'exercici de la potestat judicial*.

En la legislació i en la vida de l'Església postconciliar, la Cúria ve configurada sobretot com un instrument de promoció i coordinació de totes les activitats pastorals de la diòcesi (Cf. ChD 27; CIC c.469). També les funcions administratives i judicials de la Cúria hi quedarien incloses, ja que són de naturalesa pastoral i han de realitzar-se amb un estil marcadament pastoral.

Al ser un instrument al servei del bisbe, la Cúria està al servei de tota la diòcesi, de totes les persones i institucions que viuen i treballen a l'Església diocesana, al servei de

l'evangelització. És un mitjà per a fomentar la coordinació, la unitat i la comunió en el si de l'Església particular i al voltant del bisbe, ja que les persones i els organismes que la componen són expressió del servei únic que ofereix el Pastor de la diòcesi al Poble de Déu que li ha estat encomanat.

La Cúria està composta pel bisbe de la diòcesi, amb qui hi col·laboren en el govern de la diòcesi com a òrgans de coordinació i consulta: *el Consell Episcopal, el Consell Presbiteral, el Col·legi de Consultors, el Consell Diocesà de Pastoral i el Cabildo Catedral*. També formen part de la Cúria, els dos vicaris, el canceller-secretari general i l'ecònom. Per dur a terme totes les tasques hi ha persones contractades i voluntàries.

Per acabar, recordem que la Cúria Diocesana té un horari de dilluns a divendres de 10 a 14 h i està situada al Carrer del Bisbe, 1.

Celebrem el Nadal al Col·legi Episcopal

Prendre consciència que Déu ens estima i habita entre nosaltres ens porta en aquestes dates a aprofundir en aquesta gran realitat. Per Nadal al Col·legi Episcopal celebrem l'Eucaristia on Jesús es fa realment present; la litúrgia ben preparada és el centre de la nostra festa.

A més Nadal és la festa de la fraternitat, de pensar en com fer felicitat a aquells que ens envolten. Per aquest motiu es fan diverses activitats: els de l'ESO canten nadales als avis de la Residència La Milagrosa, expliquen la història del Nadal als més petits de la casa, i fan una representació del Pessebre Vivent a la capella.

En el Col·legi, tots junts, des dels més grans als més petits fem una campanya de recollida d'aliments per a fer arribar a aquells que tenen més dificultats a la parròquia de St. Andreu, al Casal Pare Palau i a la Fundació Arrels. Jesús ve a nosaltres i ens alegrem que Déu faci camí al nostre costat per revelar-nos

qui és i quin és el seu projecte. La solidaritat amb els que ens envolten és la resposta dels qui ens sentim una sola família.

DIUMENGE IV D'ADVENT

▶ Lectura de la profecia de Miquees (Mi 5,1-4a)

Això diu el Senyor: «Tu Bet-Lèhem Efrata, petita per a figurar entre les famílies de Judà: de tu en sortirà el qui ha de regir Israel». Els seus orígens són llunyans, des dels temps eters. Els tindrà abandonats fins que la mare haurà tingut un fill; aleshores la resta dels germans tornarà cap al poble d'Israel. Es presentarà a fer de pastor amb la majestat del seu Déu, amb la glòria del nom del Senyor. I viuran en pau, perquè ara serà gran d'un cap a l'altre de la terra. Ell serà la pau.

▶ Salm responsorial (79)

R. *Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada, i serem salvats.*

Pastor d'Israel, escolteu-nos. / Vós que teniu querubins per carrossa, / desvetlleu el vostre poder, / veniu a salvar-nos. R.

Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya, / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

Que la vostra mà reposi / sobre l'home que serà el vostre braç dret, / el fill de l'home a qui vós doneu la força. / No ens apartarem mai més de vós; / gardeu-nos la vida / perquè invoquem el vostre nom. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 10,5-10)

Germans, Crist deia a Déu quan entrà al món: «No volem oblacions ni sacrificis, però m'heu format un cos; no exigiu l'holocaust ni l'expiació. Per això us dic: Com està escrit de mi en el llibre, Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat». Primer ha dit: «Les oblacions i els sacrificis, l'holocaust i l'expiació, no els volem ni els exigiu». Encara que totes aquestes ofrenes són precisament les que la llei prescrivia. Després afegeix: «Vinc a fer la vostra voluntat». Adoneu-vos com suprimeix tot el que deia abans, i ho substitueix pel que diu després. A nosaltres ens ha santificat l'ofrena del cos de Jesucrist, feta una vegada per sempre per complir aquesta «voluntat» de Déu.

▶ Evangeli segons sant Lluç (Lc 1,39-45)

Per aquells dies, Maria se n'anà decididament a la Muntanya, a la província de Judà, entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria el nen saltà dins les seves entranyes i Elisabet, plena de l'Esperit Sant, cridà amb totes les seves forces: «Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes. Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me? Mira: tan bon punt he sentit la teva salutació, el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes. Feliç tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà.»

▶ Lectura de la profecia de Miqueas (Mi 5,1-4a)

Así dice el Señor: «Pero tú, Belén de Efrata, pequeña entre las aldeas de Judá, de ti saldrá el jefe de Israel. Su origen es desde lo antiguo, de tiempo inmemorial. Los entrega hasta el tiempo en que la madre dé a luz, y el resto de sus hermanos retornarán a los hijos de Israel. En pie pastoreará con la fuerza del Señor, por el nombre glorioso del Señor su Dios. Habitarán tranquilos porque se mostrará grande hasta los confines de la tierra, y esta será nuestra paz.»

▶ Salmo responsorial (79)

R. *Oh Dios, restáuranos, que brille tu rostro y nos salve.*

Pastor de Israel, escucha, / tú que te sientas sobre querubines, resplandece. / Despierta tu poder y ven a salvarnos. R.

Dios de los ejércitos, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / ven a visitar tu viña, / la cepa que tu diestra plantó, / y que tú hiciste vigorosa. R.

Que tu mano proteja a tu escogido, / al hombre que tu fortaleciste. / No nos alejaremos de ti: / danos vida, para que invoquemos tu nombre. R.

Visitació de Maria a Elizabeth

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 10,5-10)

Hermanos:

Cuando Cristo entró en el mundo dijo: «Tú no quieres sacrificios ni ofrendas, pero me has preparado un cuerpo; no aceptas holocaustos ni víctimas expiatorias. Entonces yo dije lo que está escrito en el libro: «Aquí estoy, oh Dios, para hacer tu voluntad.» Primero dice: «No quieres ni aceptas sacrificios ni ofrendas, holocaustos ni víctimas expiatorias», que se ofrecen según la Ley. Después añade: «Aquí estoy yo para hacer tu voluntad.» Niega lo primero, para afirmar lo segundo. Y conforme a esa voluntad todos quedamos santificados por la oblación del cuerpo de Jesucristo, hecha una vez para siempre.

▶ Evangelio según san Lucas (Lc 1,39-45)

En aquellos días, María se puso en camino y fue aprisa a la montaña, a un pueblo de Judá; entró en casa de Zacarías y saludó a Isabel.

En cuanto Isabel oyó el saludo de María, saltó la criatura en su vientre. Se llenó Isabel del Espíritu Santo y dijo a voz en grito: «¡Bendita tú entre las mujeres, y bendito el fruto de tu vientre! ¿Quién soy yo para que me visite la madre de mi Señor? En cuanto tu saludo llegó a mis oídos, la criatura saltó de alegría en mi vientre. Dichosa tú, que has creído, porque lo que te ha dicho el Señor se cumplirá.»

COMENTARI

La mare del meu Senyor ha vingut a visitar-me

El quart diumenge d'Advent és el diumenge de Maria. Si fins ara ens ha acompanyat Joan Baptista, el profeta del Messies, ara ens acompanya la seva mare, Maria. El text evangèlic d'avui és la continuació del que vam escoltar la festa de la Immaculada. L'àngel anunciava a Maria la seva missió de ser la mare del Messies, el Fill de l'Altíssim, i li assenyalava un signe: Elisabet, l'estèril, ja està de sis mesos.

L'escena evangèlica d'avui desborda d'entusiasme: el nen salta dins les entranyes d'Elisabet i ella proclama la benaurança de Maria, que respondrà entonant el càntic de lloança —que no apareix en el text litúrgic

de l'evangeli d'avui: «La meva ànima magnifica el Senyor que em salva, perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.»

Elisabet parla plena de l'Esperit Sant. Ella és la profetessa de Maria, la dona de la nova era. Elisabet ens desvela el misteri amagat en Maria: és beneïda entre les dones, perquè en el seu si porta el fruit beneït de tots els segles, el Messies d'Israel i el Salvador del món. Maria és la mare del Senyor, és a dir, de Déu, tal com era anomenat pels jueus. Si a l'Antic Testament, el poble, expectant, esperava la visita de Déu per alliberar-lo dels seus enemics i de les seves penes, Elisabet és feliç

de rebre la visita del Senyor en el si virginal de Maria. Com una nova arca de l'aliança, Maria transporta el qui és la paraula de Déu feta home en el seu si.

«Feliç tu que has cregut!» La benaurança de la fe, de la qual Maria és la primícia. «Feliços els qui creuran sense haver vist» (Jn 20,29), proclamarà Jesús a Tomàs. Feliços també nosaltres preparats per acollir Jesucrist, el Messies d'Israel, el Salvador del món, el qui aconsegueix l'expectació del poble, el qui omple d'alegria i d'entusiasme els cors afeixugats de la humanitat que creu i espera.

Jordi Latorre, SDB

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 2Sa 7,1-5.8b-12.14a.16 / Sl 88 / Lc 1,67-79.

Comença el temps de Nadal

□ **Dimarts:** Vigília: Is 62,1-5 / Sl 88 / Ac 13,16-17.22-25 / Mt 1,1-25. Nit: Is 9,1-6 / Sl 95 / Tt 2,11-14 / Lc 2,1-14. Alba: Is 62,11-12 / Sl 96 / Tt 3,4-7 / Lc 2,15-20. Dia: Is 52,7-10 / Sl 97 / He 1,1-6 / Jn 1,1-18 ■ **dimecres:** Ac 6,8-10;7,54-59 / Sl 30 / Mt 10,17-22 □ **dijous:** 1Jn 1,1-4 / Sl 96 / Jn 20,2-8 ■ **divendres:** 1Jn 1,5-2,2 / Sl 123 / Mt 2,13-18 □ **dissabte:** 1Jn 2,3-11 / Sl 95 / Lc 2,22-35 □ **diumenge** vinent, la Sagrada Família (lit. hores: 1a setm.): Sir 3,2-6.12-14 / Sl 127 / Col 3,12-21 / Lc 2,41-52 (o bé: 1Sa 1,20-22.24-28 / Sl 83 / 1Jn 3,1-2.21-24 / Lc 2,41-52).

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Les facultats de conèixer, estimar i actuar, i l'únic subjecte responsable i lliure (III)

Es tracta del reconeixement personal que Maria Magdalena fa de Jesús (Jn 20,11-18). Maria es gira i veu Jesús, però no el reconeix sinó que el confon amb l'hortolà que li diu: «Per què plores? Qui busques?» Maria es gira per segona vegada i Jesús la crida pel seu nom: «Maria». Simultàniament es dona en Jesús un alt nivell de coneixement i un alt nivell d'amor. Jesús gloriós coneix i estima Maria, i pronuncia amb afecte el seu nom. Hi ha un alt grau de comunicació, fruit de la presència personal mútua, que genera coneixement i amor.

En Maria Magdalena es donen els mateixos elements cognitius, afectius i d'acció que hem trobat en Jesús vers Maria. Són resposta a la iniciativa de Jesús. Coneixement (reconeixement), afecte, desig de comunicació que s'expressa en el fet que Maria Magdalena es prosterna davant Jesús i l'adora, tot intentant agafar-li els peus.

Jesús introdueix aquí un altre element de coneixement i d'amor: la fe. «Deixa'm», li diu Jesús. Perquè no es tracta de possessió sensorial, a base d'agafar amb les mans els peus de Jesús. Es tracta de creure. Es tracta de la comunicació plena que és fruit de la fe que confia i estima. L'acció

comunicativa duu així a la comunió entre Crist i Magdalena establerta per la fe, la confiança i l'amor.

Així Maria Magdalena coneix Jesús, l'estima i estableix comunió espiritual, la pròpia de la fe, amb ell. Tot es produeix en un procés simultani com l'acord de tres o de cinc notes en el piano. Segurament, Agustí i Tomàs l'entenen com un procés successiu en el qual la primera fase (conèixer) conté necessàriament la segona (estimar); i aquesta ha de contenir necessàriament l'acció comunicativa que duu a la comunió. Sant Tomàs admetrà en el coneixement per conaturalitat que en el procés de conèixer/estimar/actuar es doni amb primacia l'amor més que no pas el coneixement.

El Papa Benet diu, en la primera part del seu llibre sobre Jesús de Natzaret: «Tan sols demano a les lectores i els lectors aquella anticipació de simpatia sense la qual no hi ha cap comprensió». Cal simpatia perquè hi hagi comprensió. Sense previ afecte no pot haver-hi coneixement en la relació interpersonal. «Qui no estima no coneix Déu, perquè Déu és amor» (1Jn 4,8).

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(Déu fa créixer les persones. Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

EVANGELIZAR

El diàlego interpersonal

El diàlego interpersonal es la forma paradigmàtica de primer anuncio, que està prefigurada en los diàlogos de Jesús de los que guardan recuerdo los relatos evangélicos: con la samaritana, con Nicodemo, con el joven rico. Es la forma más común y la que permite precisar los contornos de dicha iniciativa pastoral, por su carácter espontáneo y no organizado, lo cual no quiere decir que no sea planificado.

El formato simple y elemental del primer anuncio dirigido a un solo interlocutor permite describir con mucha simplicidad los elementos que encontraremos en las otras modalidades (aunque de forma más compleja). Por ejemplo, podemos destacar tres elementos por lo que respecta a los protagonistas: el evangelizador, que es la mediación visible y audible del Evangelio (enviado por la Iglesia); el Espíritu Santo, que unge al evangelizador, llama al corazón del interlocutor y mueve su corazón a creer —es el Espíritu Santo quien convence, no el evangelizador—; y el interlocutor, que se abre a la Buena Noticia y se deja convencer o no.

La forma del primer anuncio en un diàlego interpersonal implica obviamente que dicho diàlego se da en el contexto de una relación de amistad, de compañerismo o de familia que ha madurado durante años. Es un acto de amor, no de imposición, y presupone empatía entre ambos.

También permite presuponer que el que decide iniciar el diàlego previamente ha reflexionado, ha rezado, ha pedido la luz del Espíritu Santo para tomar dicha iniciativa. Todo ello supone un discernimiento sobre la oportunidad del primer anuncio. No se trata de ir por ahí soltando el kerigma al primero que se preste. Pero tampoco se trata de dejar pasar los años sin decir ni una palabra, y más cuando —quizá por pequeños detalles o circunstancias— vemos una buena disposición o interés en el interlocutor. Pero siempre será preciso un discernimiento previo sobre las condiciones del destinatario, su predisposición y la oportunidad de proponerle el anuncio de Jesús.

Xavier Morlans

(El primer anuncio. El eslabón perdido. Editorial PPC, Madrid 2009)

ENTREVISTA

JOSEP M. BENÍTEZ

Ignasi i Lull

Amb motiu de la festivitat del beat Ramon Lull, la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL) va organitzar, el propassat 28 de novembre, un acte acadèmic que va incloure la projecció del capítol sobre Lull del documental *Miquel Batllori, l'agudesa d'un savi*, produït per TV3 i dirigit per Francesc Llobet. La lliçó acadèmica va estar a càrrec del Dr. Josep M. Benítez Riera, SJ, professor emèrit de la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma, en la qual va parlar de «L'ascendència de Ramon Lull en Ignasi de Loiola». El P. Benítez explica l'influx que hi va poder haver entre els ensenyaments de Ramon Lull i d'Ignasi de Loiola.

Vostè ha parlat sobre l'ascendència de Lull en Ignasi de Loiola. Què vol dir?

Podria dir que es veu clara en el «Principi i Fonament» que formula Ignasi com a preàmbul als seus Exercicis Espirituals. L'argumentació d'Ignasi l'havia explicat Lull al seu *Liber de mille proverbii* (1302, reescrit a Gènova el 1303).

Per tant, Ignasi de Loiola s'inspira en Lull...

Més encara: redacta amb les mateixes paraules i ordre sintàctic. Ja el P. De Guibert (1921-1925) va obrir l'estudi sobre autors que haurien influït en Ignasi. Va ser, però, el jesuïta català Josep M. March qui ho va provar el 1926, pel que fa al «Principi i Fonament». I el jesuïta mallorquí Josep Sabater, expert lul·lista, va insistir-hi l'any 1956.

Però Ignasi no cita Lull. Com entendre, doncs, aquesta còpia. És un plagí?

Cap plagí. Ni calia que el cités. En el context cultural de l'època no calia. Podem comprendre l'influx de Lull tenint present l'itinerari espiritual i experimental d'Ignasi des de la seva conversió a Loiola. Receptiu com una esponja, anava interioritzant —i anotant— tot ja des de Montserrat i Manresa, on va rebre el do d'una *exímia il·lustració*. Ja il·luminat, va seguir una contínua autoformació a Barcelona, a les universitats d'Alcalà, de Salamanca i a la Sorbona de París. Fins que a Roma va establir el text definitiu dels *Exercicis*, qualificat amb precisió lingüística pel P. Kolvenbach *prodotto letterario* (1997), presentat al papa Pau III, qui ja l'havia aprovat *vivae vocis oraculo* i ratificat amb el breu *Pastoralis Officii* el 1548. Els fruits espirituals dels grans il·luminats Lull i Loiola han estat extraordinaris.

Òscar Bardají i Martín

La alegría de la casa

Una alumna de un Instituto de secundaria me entregó el testimonio siguiente:

—¡Bendita sea Cristina! Tiene 17 años, como yo. Y es madre de una hija, de dos. Al quedar embarazada, cuando más ayuda necesitaba, todos se pusieron en contra suya. ¡Un hijo a los 15 años! Ella luchó. Ató su vida a un pequeño ser. El padre, un adolescente, se desentendió en aquel momento. ¡Bendita sea esta madre que lloró durante el embarazo y después del parto y que estuvo casi sola en el bautizo de su hija! Ahora todos se han reconciliado y viven contentos y felices. La niña es preciosa, es “el centro y la alegría de la casa, un don de Dios”. Cristina me decía: “Busqué en Dios fuerza y seguridad, para mí y para la niña. Y así fue. Dios me ayudó en todo. Por ello he querido que mi hija *pronunciara*, antes que otro nombre, el santo nombre de Dios.”»

San Juan de Ávila, nuevo doctor de la Iglesia, enseña: «Decir un *¡bendito sea Dios!* en la adversidad, en el dolor, entre lágrimas... vale más que dar *mil acciones de gracias...* en momentos de prosperidad.»

R. Tagore, premio Nobel, decía: «Cada vez que nace un niño, quiere decir que Dios no ha perdido la confianza en el hombre.» ¡Es la Navidad!

J. M. Alimbau

SANTORAL

23. ✠ Diumenge IV d'Advent. Sant Joan de Kety (1390-1473), prev. de Cracòvia; sant Sèrvul el Paralític; santa Victòria, verge i màrtir.

24. Dilluns. Sant Delfí, bisbe; santa Adela, abadessa; santa Irmína, vg., princesa.

25. ✠ Dimarts. Nadal de Nostre Senyor Jesucrist, a Betlem de Judà. També: Mare de Déu de Betlem o del Pessebre; santa Anastàsia, màrtir (s. iv); santa Eugènia, vg. i mr.

26. Dimecres. Sant Esteve, diaca i primer màrtir (35) a Jerusalem; sant Dionís, papa (259-268)

i mr.; sant Zòsim, papa (grec, 417-418).

27. Dijous. Sant Joan, apòstol i evangelista, fill de Zebedeu, vident de Patmos, venerat a Efes (†100); sant Teodor, monjo; santa Nicaret, verge.

28. Divendres. Sants Innocents, mrs. a Betlem i rodalia; santa Dòmna, vg. i mr.; sant Abel, fill d'Adam i d'Eva.

29. Dissabte. Sant Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; sant David (s. xi-x aC), rei de Judà i d'Israel, i profeta, conqueridor de Sió; sant Tròfim, bisbe.

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

La força sanant de la fe: els sacraments (II)

Parlàvem dels sacraments com elements de la fe que ajuden en la malaltia i entre ells principalment la Reconciliació, l'Eucaristia i la Unció dels malalts.

És freqüent encara sentir parlar d'Extremunció i es troben força famílies que, sobretot en malalts greus i hospitalitzats, es neguen a que s'administri aquest sacrament al malalt o que hi posen moltes objeccions. És potser el sacrament que té o arrossega més «prejudicis». La Unció és el sacrament específic de la malaltia i no de la mort. És sacrament de malalts i de Vida, que ajuda el malalt creient a viure la malaltia d'acord amb el sentit de la fe: «Si teniu algú malalt, crideu els vostres preveres perquè l'ungeixin amb oli en el nom del Senyor i preguin per ell. Aquella oració, feta amb fe, li serà saludable: el Senyor el posarà bo» (Jn 5,14-15).

La Unció amb oli és una acció simbòlica que expressa la sol·licitud de la comunitat cristiana envers els malalts i també les atencions sanitàries, la lluita contra la malaltia, el suport i l'estimació de la família i del personal assistencial per a recolzar i ajudar el malalt. «La Unció no és aliena al personal sanitari i assistencial, perquè és expressió del sentit cristià i de l'esforç tècnic». La Pastoral de la Salut celebra cada any el dia del malalt el 5è diumenge de Pasqua. En moltes parròquies, aquest dia, els malalts o persones grans reben l'Unció en celebracions comunitàries i organitzen també alguns temes de formació per preparar el malalt per rebre el sacrament. És important, doncs és una forma més de que els malalts siguin signe d'una Església viva que acompanya i estima en tots els moments de la vida.

Montse Esquerda

Centre de Preparació per al Matrimoni (CPM). Cursos i convivències per al 2013

Els Diàlegs Prematrimonials són una oportunitat adreçada als nuvis per tal d'aprofundir en la seva re-

lació i de contribuir, al mateix temps, a una preparació millor del matrimoni.

En els Diàlegs Prematrimonials s'utilitza el tracte personal i el diàleg de les parelles entre elles mateixes i amb els casats sobre aquests temes:

- La psicologia de la parella
- L'amor
- La sexualitat
- Els fills
- L'obertura social de la parella
- La fe i el sacrament del matrimoni.

Aquests temes es tracten en sessions de dues hores al llarg de cinc setmanes consecutives, en grups de 6 a 8 parelles.

Aquest any a Juneda, Torres de Segre, Albatàrrec, Almenar i Lleida. Oberts a la possibilitat de fer-los en algun altre poble si hi ha un grup suficient de parelles.

Les inscripcions es faran els **dimarts de 18 a 20 h** a la Delegació Diocesana de Família i Vida (Av. Blondel 11, 2n, 25002 Lleida, tel. 973 263 824. Informació de dll. a dv. de 18 a 22 h i al tel. 628 032 128).

Visita pastoral del Sr. Bisbe a la parròquia de Sant Jaume de Lleida

Els dies 14, 15, 17 i 18 de novembre hem tingut la visita pastoral del Sr. Bisbe, a la parròquia de St. Jaume de Lleida. Han sigut uns dies intensos i molt profitosos.

Els mossens de la parròquia, acompanyats per voluntàries de la Pastoral de la Salut, cada dimarts, celebren l'Eucaristia a la Residència Castrillón. Així doncs, el dia 14 s'ha dedicat als malalts. El Sr. Bisbe s'ha desplaçat a dita residència on s'ha celebrat l'Eucaristia i ha dialogat amigablement amb els residents i amb el personal del Centre. També ha anat a visitar a alguns malalts a casa seva.

El dia 15 ha estat el dia dels infants. Tots els dijous del curs escolar es fa la catequesi. El Sr. Bisbe ha aprofitat l'avinentesa per trobar-se amb els nens, pares,

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 20 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

• Diumenge 23 de desembre: 4t Diumenge d'Advent.

—A les 13 h, Missa Oratori a l'Acadèmia Mariana, 50è aniversari Pessebristes.
—A les 19.30 h, Missa a la Catedral i Concert de Nadal.

• Dilluns 24 de desembre:

—A les 18 h, Missa de Gall a les Germanetes dels Pobres (Gualda).
—A les 21 h, Missa de Gall a les Germanetes d'Aitona.

• Dimarts 25 de desembre: BON NADAL!

—A les 11 h, Eucaristia de Nadal al Centre Penitenciari de Ponent.
—A les 12 h, Missa de Nadal a la Catedral.

• Dimecres 26 de desembre: Sant Esteve.

mares i catequistes. Ha estat interessant per a tots el poder enraonar tranquil·lament. Després de parlar amb els nens i catequistes, ha continuat dialogant amb els pares.

Després de celebrar la Santa Missa a la capella del Santíssim, com fem tots els dies, s'ha reunit amb el Consell parroquial, per posar en comú totes les tasques que es fan.

El dissabte, dia 17, el Sr. Bisbe ha vingut a celebrar la Missa vespertina i, en acabar, totes les persones que han volgut s'han quedat a fer-li preguntes i a escoltar les seves respostes alligonadores.

El diumenge dia 18, ha tornat per celebrar l'Eucaristia de les 11.30 i la de les 12.30.

La de les 11.30 és la missa familiar i, com cada diumenge, ha estat amena. L'homilia, el Sr. Bisbe, ha estat molt entenedora per als nens, tot i que l'Evangeli era difícil d'entendre fins i tot per als grans. Ha felicitat els nens que tocaven els instruments i els ha convidat a tocar a la Catedral. La Missa de les 12.30 h, en castellà, també l'ha celebrada, i així ha pogut contactar amb tots els feligresos d'aquesta parròquia. A l'acabar, molts assistents se li han acostat i han parlat amb ell.

El pastor ha conegut les ovelles i les ovelles han conegut el pastor.

Mercè Martí

AYUDANDO A VIVIR

Feliz Navidad y con los pies en el suelo

A los 50 años de la convocatoria del Concilio Vaticano II, siento la necesidad de pedir al Señor que nos ayude a vivir una Navidad en sintonía con los acentos fundamentales de nuestro Plan Diocesano de Pastoral, señalados en el Mensaje programático «La necesidad de calidad espiritual», porque estamos ante la exigencia que proviene de la espiritualidad cristiana que es la espiritualidad de la encarnación.

Hoy, para muchos, las cuestiones religiosas quedan separadas de las preocupaciones inmediatas de la vida y lejos de las cuestiones sociales que nos afectan a todos. En esta situación cultural, la Buena Noticia de la Navidad nos deja con una cierta sensación de perplejidad y de impotencia, pero la profesión de fe no se hace volando en un mundo ideal, sino en el corazón de la experiencia de cada día y con los pies en el suelo: Jesús sigue pasando y leyendo nuestras inquietudes más profundas para sacar a la luz lo que se cuece en el corazón humano. Podemos estar desviándonos de la fe de la Iglesia si nuestros hechos no manifiestan ningún tipo de presencia evangélicamente signifi-

cativa. Por eso, y a pesar del momento tan difícil que estamos atravesando, pienso que sigue siendo muy necesario, extremadamente necesario, proclamar y celebrar como hace la Iglesia en Nochebuena el «gran gozo que lo será para todo el pueblo: hoy, en la ciudad de David, os ha nacido un Salvador que es Cristo, el Señor» (Lc 2,10-11); «se ha manifestado la gracia salvadora de Dios a los hombres» (Tit 2,11); «el pueblo que caminaba en las tinieblas vio una gran luz» (Is 9, 1). Y, aunque muchos «se alegrarán» sin saber por qué, os animo a vivir y ayudar a vivir estos días en ambiente «festivo» y volviendo a proclamar explícitamente, con palabras y obras, que «Dios ha amado tanto al mundo que ha dado a su Hijo único para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna» (Jn 3,16).

Está claro que la venida de Jesús y la fascinación por su persona nos sitúa en un universo nuevo que nos debería llevar a vivir con una cierta «anormalidad», a imitación de los primeros seguidores. Quizás los cristianos nos hemos «mundanizado» demasiado, y lo del «he-

cho diferencial» ha quedado reducido en ciertos lugares sólo a los asuntos culturales. El Papa Benedicto XVI ha llegado a hablar de la necesaria «des-mundanización».

Sabemos bien que Jesús ha inaugurado un nuevo tipo de relaciones humanas proclamando una ley, dirigida a todos los discípulos presentes y futuros, que es un cambio de las cosas: cada uno es servidor de todos. Para Él es una ley que identifica su comunidad. Para ser, para permanecer auténticamente cristianos tendremos que verificar hoy, ayer y mañana, esta voluntad y capacidad de servicio y don de sí mismo hasta el extremo (Mc 10,35-45).

Como decía Teresa de Calcuta: «El fruto de la fe es el amor, el fruto del amor es el servicio, el fruto del servicio es la paz». Pensémoslo ahora que nos intercambiamos tantos buenos deseos de Paz y Felicidad.

MUY FELIZ NAVIDAD A CADA UNO.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737

BISBAT DE LLEIDA Full Dominical

EXTRA NADAL 2012

Un fill donat per Déu

Es parla del naixement d'un infant, no pas de la proesa revolucionària d'un home fort, tampoc de l'agosarada descoberta d'un savi, ni de l'obra pietosa d'un sant. Supera tota comprensió: el naixement d'un infant provocarà el canvi de tota cosa, portarà a tota la humanitat salvació i alliberament. Com per avergonyir els esforços i empreses humanes més poderoses, un infant és posat al centre de la història humana. Un infant nascut de dona, un fill donat per Déu. Aquest és el misteri de l'alliberament del món: tot el passat i tot el futur estan aquí inclosos.

Dietrich Bonhoeffer,
Meditacions sobre el Nadal,
ed. Claret, 2006

Què celebrem per Nadal?

Nadal és la manifestació del misteri de Crist i la revelació del misteri de l'home. La litúrgia natalenca ens presenta tota la profunditat del misteri de Crist, tots els aspectes de la seva personalitat, de la seva missió i ens fa entreveure la llum gloriosa de la seva Pasqua. I només en el misteri del Verb encarnat es revela el misteri de l'home. El Nadal és la memòria actualitzada de l'esdeveniment de la salvació per a qui ha acollit i conegut el Crist, i per això és una història que continua perquè Crist vol tornar a néixer avui a casa nostra, en el nostre cor, en la nostra vida.

Nadal és la festa de l'home nou, que esdevé fill i hereu de Déu i, per tant, partícip del seu futur. La litúrgia de Nadal ressalta que l'home es renova i neix a la vida divina, entrant així en el misteri de salvació de la Pasqua, l'inici del qual és el Nadal. Aquesta festa, doncs, no es pot reduir a un romanticisme infantil sinó que ha de ser presentada com un esdeveniment de salvació i un temps privilegiat per conèixer i acollir el Salvador.

Nadal és també un misteri de llum en el llarg camí de la història humana en recerca de llum, de veritat i d'esperança. Per Nadal ve a nosaltres la llum del Verb que eleva i santifica, gràcies al qual esdevenim «fills de Déu» i «fills de la llum».

Nadal és, alhora, un misteri desconcertant de feblesa. Per nosaltres el Verb s'ha fet mortal, s'ha humiliat. Per això el naixement de Jesús confon els poderosos i els savis de tots els temps i, en canvi, es revela amb tota la seva importància a la gent senzilla que gosa sentir la veu de l'Esperit perquè, en la seva feblesa, està disponible i és generosa.

Nadal és un missatge de pau. Jesús, «príncep de la pau», apareix en la història humana com a signe de reconciliació amb Déu i amb els homes. Amb Crist s'inicia el temps de la nova i eterna aliança entre l'home i Déu. Nadal també és una invitació a la joia perquè s'acaba la llarga espera del poble d'Israel i de la humanitat sencera. La joia de Nadal expressa la confiança en la història perquè ha estat travessada per la salvació: la Paraula de Déu que es fa carn és també la Paraula de Déu que es fa història.

Finalment, Nadal és una invitació a la solidaritat perquè el Crist que neix es fa solidari amb l'home en la seva època i en el seu ambient. La menjadora de la cova de Betlem és símbol de la pobresa de totes les èpoques i cim, amb la creu, de l'abaixament de Déu, que no troba lloc aquí a baix. El Nadal ens demana, a cadascun de nosaltres, el compromís per una solidaritat concreta. La descoberta dels dons de Déu ens porta a sortir de nosaltres mateixos, tot prenent consciència humilment dels dons que hem rebut, que són també per a l'altre.

Text condensat de l'obra de **Matias Augé,**
L'anno liturgico è Cristo stesso presente nella sua chiesa,
Libreria Editrice Vaticana, 2011, per Santi de Miguel

El pessebre i l'arbre de Nadal, en estat pur

El Nadal ja és aquí i, amb ell, els símbols típics i tòpics d'una celebració tan estimada i alegre. Durant aquestes dates, els llums de Nadal que il·luminen les ciutats es barregen amb els cànctics de nades que ressonen pels carrers i les esglésies, que no fan més que proclamar als transeünts el naixement del Nen Jesús. Els pessebres i els arbres de Nadal decoren les llars amb il·lusió i fervor, recordant a les famílies l'alegria de la celebració. Tota aquesta simbologia i iconografia forma part d'una tradició de més de vuit segles.

R. **L'origen del pessebre** s'ha de buscar en sant Francesc d'Assís (1182-1226). Va ser idea seva ambientar la celebració del Nadal amb el realisme i la tendresa amb què ell la vivia. Per aconseguir-ho, va demanar permís al papa Honori III per tal de celebrar la nit de Nadal de 1123 en una cova de Greccio, a la regió de la Toscana, amb una representació viva i plàstica del naixement del Nen Jesús. Després d'haver obtingut el permís —ja que Innocenci III, setze anys abans, havia prohibit tota representació teatral a l'Església—, sant Francesc va fer preparar un pessebre amb una gran quantitat de fenc, un bou i un ase. Tot i que en el darrer llibre del Papa Benet XVI, *La infància de Jesús*, s'afirma que no hi havia cap d'aquests animals a l'escenari del naixement, la tradició s'ha obstinat a posar-los com a acompanyants del Nen Jesús, ja que mostren un ambient familiar on regna la calma. Nombrosos artistes els han representat en les seves obres, com Fra Angelico a *Nativitat*, ja que el bou i l'ase formen part de la iconografia del Nadal. Aquella nit de Nadal de 1123, sant Francesc d'Assís va reunir també diferents religiosos, vinguts de diversos punts. Veient l'ambient, la gent de Greccio va acudir a la cova amb nombrosos llums i torxes a cantar joiosos cànctics d'alegria i celebració. D'aquí va sorgir el símbol més entranyable del Nadal, el pessebre, que es pot enriquir amb tots els elements litúrgics i teològics que permeti l'admirable creativitat de l'autor.

El árbol de Navidad, en cambio, surgió en el siglo XVI. Tiene un origen alemán pero el cristianismo lo adoptó por su inspiradora metáfora. Se trata de un signo fuertemente evocador que remite al «árbol de la vida plantado en el jardín del Edén» (Cf. Gn 2,9), ya que Jesús nace de la tierra virgen. El «Bendicional» recomienda adornarlo, ya que así se recuerda a los fieles que «Cristo es el verdadero árbol de la vida, el árbol del que fue separado el hombre a causa del pecado de Adán» (B n. 1272). Y, sobre todo, es importante ponerle luz para proclamar al mundo el Nacimiento del Niño Jesús.

La explicación de los orígenes de todos los símbolos de la Navidad se puede encontrar más detallada en el libro *Vivir el año litúrgico*, de Ramiro González. Y es que es imprescindible conocer el sentido de todos ellos para poder disfrutar al máximo de la celebración. Las luces, los árboles y los villancicos no son un elemento decorativo más. Son un símbolo de la Natividad.

Condensat per Itziar Bravo de **Jesús Castellano**,
El año litúrgico, Editorial CPL.
Amb l'autorització del CPL

Família i valors

La família, comunitat de persones, és la primera *societat* humana. Una societat a mesura de la família és la millor garantia contra tota tendència de tipus individualista o col·lectivista, perquè en ella la persona és sempre el centre de l'atenció com a fi i mai com a mitjà. I el bon funcionament de la societat està estretament relacionat, com afirma el Concili Vaticà II, amb «la prosperitat de la comunitat conjugal i familiar».

El Compendi de Doctrina Social diu encara que «sense famílies fortes en la comunitat i estables en el compromís, els pobles s'afebleixen», ja que és «en la família on s'inculquen des dels primers anys de la vida els valors morals, es transmet el patrimoni espiritual de la comunitat religiosa i el patrimoni cultural de la nació. En ella, s'hi aprenen les responsabilitats socials i la solidaritat» (CDSI 213; *Catecisme de l'Església Catòlica* 2224). Tota família, i en especial la família cristiana, està obligada a fer-ho realitat, més encara quan, des de la fe i pel sagrament del matrimoni, els esposos han decidit, amb tota la llibertat i amb la gràcia de Déu, ser signe visible, sagrament del seu amor.

Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar, *La crida de la Paraula*.
Homilies amb la Doctrina Social de l'Església.
Cicle C, Dossiers del CPL, 126, Barcelona 2012

La Virgen María en el tiempo de Navidad

El tiempo de Navidad y de Epifanía es tiempo mariano por excelencia de la Iglesia (*Marialis cultus*, n. 5). Lo subraya la unión indisoluble y activa, responsable y atenta de María en la manifestación de su Hijo. Lo presenta a los pastores, lo tiene entre sus brazos como reina Madre y trono de la sabiduría cuando van a adorarlo los magos de Oriente. Lo lleva en sus brazos y lo ofrece con sus manos como un holocausto en el templo de Jerusalén. Lo acompaña meditando en su corazón todo lo que ve y escucha, todo lo que acontece a su alrededor. Pero la presencia de María y su función en la progresiva manifestación no terminan con la vida oculta. Se extiende hasta Caná de Galilea, preludio de la hora de la cruz y de la plenitud de la fe de los apóstoles en Pentecostés.

A los textos marianos de la liturgia romana ha añadido una auténtica y original novedad la Colección de *Misas de la Virgen María*. La premisa a las misas de este tiempo tiene esta acertada didascalía: «En el tiempo de Navidad, la Iglesia celebra los misterios de la infancia de Cristo Salvador y sus primeras manifestaciones. Por ello en este tiempo litúrgico que concluye con la fiesta del Bautismo del Señor, se incluye también una misa relacionada con la manifestación del Señor en Caná de Galilea. La Santísima Virgen, por designio de Dios, intervino de manera admirable en los misterios de la infancia y de la manifestación del Salvador: cuando engendró virginalmente al Hijo, lo mostró a los pastores y a los magos, lo presentó en el templo y lo ofreció al Señor; cuando marchó fugitiva a Egipto, buscó al Niño perdido, llevó con él y con su esposo José una vida santa y laboriosa en su casa de Nazaret; cuando, finalmente, en el banquete nupcial intercedió por los esposos ante el Hijo, el cual «comenzó sus signos» y «manifestó su gloria» (Jn 2,11).

Entre las misas de la Virgen para este tiempo, algunas de notable importancia para una revalorización de María en el misterio de Cristo, señalamos: *La Virgen María en la Epifanía del Señor*, *Santa María en la Presentación del Señor*, *Santa María de Nazaret*, *la Virgen María en Caná*.

Jesús Castellano, *El año litúrgico*,
Editorial CPL.

Con la autorización del CPL